

**Να οργανώσουμε
την αδιαλλαξία
της ανθρώπινης
αξιοπρέπειας**

Το Σάββατο 28 Φεβρουαρίου μερικές δεκάδες άνθρωποι κατάλαβαν το εγκατελειμένο κτίριο στη γωνία Ολύμπου και Τάσκου Παπαγεωργίου. Άνθρωποι με διαφορετική καθημερινότητα, ηλικία, διαδρομές, προσωπικές επιθυμίες και ανάγκες. Άνθρωποι όμως που τα μάτια τους συναντιούνται και μοιράζονται ένα κοινό πάθος, μια κοινή θέληση για αυτοκαθορισμό και την καταστροφή του εκμεταλλευτικού συστήματος. Συναντηθήκαμε στη βάση μιας κοινής επιθυμίας για αυτόνομη δράση στο δρόμο, συναντηθήκαμε στη δράση στο δρόμο και ο δρόμος παραμένει κυρίαρχος στόχος μας και φυσικός μας χώρος.

Στην κοινωνία του ατομισμού, της ιδιώτευσης και της γενικευμένης απάθειας παραμένουμε ενεργοί, οργανωνόμαστε και δρούμε συλλογικά. Ζούμε σε μια εποχή όπου η εξουσία τείνει να καταλάβει κάθε στιγμή της καθημερινότητας μας, όπου τα πάντα μετατρέπονται σε εμπορεύματα και η φύση λεηλατείται ανελέητα. Ο έλεγχος και η καταστολή εντείνονται και αναβαθμίζονται συνεχώς καθώς η ασφάλεια αναδुकνύεται παγκοσμίως σε ύψιστο αγαθό. Στην Ελλάδα η συγκυρία των επικείμενων ολυμπιακών αγώνων φέρνει μια σειρά από αλλαγές και νέα μέτρα που ήρθαν για να μείνουν. Τα μπλόκα των μπάτσων, οι κάμερες και οι σεκιουριτάδες πολλαπλασιάζονται, οι πόλεις αναπλάθονται και σταδιακά καθαρίζονται από τους “παρείσακτους”, τους εξαθλιωμένους και τους “αλήτες”. Οι αντίστασεις λιγοστεύουν και πλέον εύκολα καθοδηγούνται, ελέγχονται και αφομοιώνονται. Σ' αυτή τη δύσκολη εποχή επιλέγουμε να κινηθούμε επιθετικά, ανοίγουμε καινούργια πεδία δραστηριοποίησης, ρισκάρουμε και προχωράμε. Δεν ζητιανεύουμε για τη ζωή μας και δεν ψαρώνουμε από τις προσταγές και τα φανταχτερά σκουπίδια που η καπιταλιστική κοινωνία μας προσφέρει. Παίρνουμε πίσω λίγα απ' αυτά που μας ανήκουν. Αυτά που μας στέρησαν οι κάθε είδους εξουσιαστές, τα αφεντικά, το κράτος, οι έμποροι, οι νταβατζηδες και οι ιδιοκτήτες. Τα άδεια σπίτια ανήκουν σ' αυτούς και σ' αυτές που τα χρειάζονται και τα χρησιμοποιούν. Όπως σ' αυτούς και σ' αυτές ανήκουν οι δρόμοι, οι πλατείες, τα πάρκα...

Καταλάβαμε ένα άδειο κτίριο και καθημερινά του δίνουμε ζωή αφιερώνοντάς του κομμάτι του εαυτού μας. Δημιουργούμε ένα χώρο να συναντιόμαστε, να επικοινωνούμε, να μοιραζόμαστε τις απόψεις, τις γνώσεις και τις πρακτικές μας και να εκφραζόμαστε ελεύθερα, ένα χώρο να βαθαίνουμε και να διευρύνουμε τη σκέψη και τα συναισθήματά μας.

Δημιουργούμε ένα εργαστήριο πολιτικών ζυμώσεων όπου κινήσεις θα συναντιούνται, θα οργανώνονται και θα εκφράζονται μέσα στο κοινωνικό πεδίο. Η κατάληψη είναι ο τόπος που οι προσωπικές μας διαδρομές μας συγκλίνουν, ο κοινός τόπος όπου οι επιθυμίες και τα όνειρα μας αλληλεπιδρούν και συμπράτουν σε μια ζωντανή διαδικασία δίχως αρχηγούς, ιδιοκτήτες, ελεγκτές και ειδικούς. Δεν ψάχνουμε ούτε καταφύγια, ούτε καβάζες όπου θα ζούμε ένα κομμάτι της ζωής ανενόχλητοι. Άντιλαμβανόμαστε την κατάληψη ως ένα ακόμη μέσο, ανάμεσα σε τόσα άλλα, στη διαδικασία της ατομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης. Η επιλογή της κατάληψης για μας σημαίνει και την υπεράσπισή της.

Είναι σαφές ότι δεν επιθυμούμε καμία απολύτως σχέση ή συνδιαλλαγή με τα καθεστωτικά media, θεσμούς, κόμματα και ιεραρχικές, οργανώσεις. Λειτουργούμε στη βάση της αυτοοργάνωσης μέσα από συλλογικές αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες και παράλληλα στηριζόμαστε στην ατομική ευθύνη, πρωτοβουλία και διαθεσιμότητα. Οι αποφάσεις λαμβάνονται μέσα από γενικές συνελεύσεις στις οποίες συμμετέχουμε όλοι.

Είμαστε ανοιχτοί σε ανθρώπους και ομάδες με τους οποίους μοιραζόμαστε μια αναρχική/αντιεξουσιαστική οπτική και στάση και επιδιώκουμε την επικοινωνία μαζί τους. Είμαστε όμως κλειστοί και έχουμε εχθρικές διαθέσεις προς όλους τους επίδοξους αρχηγίσκους, ειδικούς της γνώσης, καβατζάκηδες και εναλλακτικούς καταναλωτές.

Η επανάσταση δεν είναι ένα καταναλωτικό lifestyle σαν αυτά που απλόχερα η προπαγάνδα μας προσφέρει, είναι πάνω απ' όλα καθημερινό βίωμα και αγώνας. Είναι ο αγώνας της ζωής ενάντια στο γενικευμένο θάνατο, αγώνας με τις αντιφάσεις και τα λάθη του. Ένα έργο, μια μακριά, επίπονη μα και γλυκιά διαδικασία που η ίδια η πράξη, η σκέψη, η τρέλα και η φαντασία μας δημιουργεί. Και αν όλα αυτά φαίνονται μάταια, για μας μάταια και αναξιοπρεπής είναι η προκαθορισμένη και ελεγχόμενη ζωή στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος. Κουβαλάμε ένα νέο κόσμο στις καρδιές μας...

“από ένα σημείο και μετά, επιστροφή καμιά.
Αυτό το σημείο να φτάσεις πρέπει.”

Φ. Κάφκα

συνέλευση της κατάληψης **terra incognita**
Ολύμπου 67 και Τάσκου Παπαγεωργίου 2 γωνία
αντιεξουσιαστική συνέλευση αλληλεγγύης

> από τις 28 Φλεβάρη 2004 απελευθε-
ρώθηκε ένα μικρό κομμάτι από το
σύμπαν που μας στέρησαν< >στην
άγνωστη γη της κατάληψης Terra
Incognita μαζευτήκαμε ένα τσούρ-
μο πειρατικό< >στην άγνωστη γη
της κατάληψης Terra Incognita δε
θα 'χουν πια εξουσία ο γενικευμέ-
νος θάνατος – το χρήμα – το εμπό-
ρευμα – η αδιαφορία – η δουλικό-
τητα – ο ανταγωνισμός – η μιζέρια<
> ενάντια στη σύνεση του συμβιβασ-
μού και την πρόφαση της αδυνα-
μίας< > ενάντια στη φλυαρία και
την καβάντζα της ιδεολογίας<
> στήνουμε ένα εργαστήρι όπου
από τα δάκρυα θα φτιάχνουμε το
πο σκληρό πετράδι< > όπου στα
πρόσωπα δεν θα υπάρχουν τα χάκανα
της παραίτησης και της κατανάλω-
σης αλλά το απρόβλεπτο χαμόγελο
και το τρελλό γέλιο της απόφασης<
> γιατί παίρνουμε τις επιθυμίες μας
για πραγματικότητα< > γιατί θέλουμε
τον ήχο της καταιγίδας

